

Köves József

Ez van

Hazafiatlan ének

Hiszen szülehettem volna bárhova,
ahol derűsebb az ég és száz csoda
várna: kékellő tenger meg pálmafák,
csönd, áldott béke lengetné zászlaját
és vitorlák ringanának szelíden,
hol a víz mézsárga fövenyt terít lenn.
Ám itt élek, ábrándokból kizártan.
Hát ez van. Ahogy ma mondják: így jártam.

Rossz időben és rossz helyre születtem,
talán anyám, apám a vétkes ebben
vagy régi ősöm ki ide vándorolt
bizakodva és nem sejtve, hány pokolt
szenvednek az utódai majd itt el,
ez a hazánk, mondták gyermeki hittel.
Szívem e földnek magam is kitártam.
Hát ez van. Ahogy ma mondják: így jártam.
Sötét gyűlölet burjánzik e földön,
s bár járhat-sz-kelhetsz, siralomház, börtön.
Elsötétültek e tájon az elmék
az embereket bűnösen átverték,
mert céljuk, mindenki legyen ostoba.
Édes anyaföld? Nem: gonosz mostoha.
Saját hazámban lettem én hazátlan.
Hát ez van. Ahogy ma mondják: így jártam.

Zsebre tett kézzel

Zsebre tett kézzel,
akár ötven évvel
ezelőtt, fütyörészve
s a lányokat nézve
sétálok az utcán,
szemem a régmúltba
(*a józsefi mély kútba*)
belülről tekint -
de mi van idekint?

Emlékszem, hogy e bolt
negyven éve mi volt,
itt presszó működött
két órásbolt között,
utána: csemege,
ott, éppen mellette
egy mozi, kispizkos,
hol, mert biztos
unalmas volt a film,
hogy az idő teljen,
páromat öleltem.

Régen volt, még élet
és sokezer lélek
járkált az utcán.
A Körút ma pusztán
piszkosan ásító,
régől kiadó
kopott üzletek
s homlesz-szögletek
koszos sivatagja,
minden kapualja
szeméthegytől vásik,
egyik rútabb mint a másik.
Mily csodás a granbulvár:
a nyomor sarkon túl vár,
hol a kapu alatt

szegény rongyos alak
kartonra ágyazott
és összenyalazott
párnavackán,
mit egy gyáva patkány
megrágott, most a rideg kövön
várja hogy az álom
nappal rátaláljon.
S hogy ne fázzon,
várja, hogy oda feküdjön
a jeges kövön,
s hozzábújjon bolhás kuttyája.

Zsebre tett kézzel
akár ötven évvel
korábban,
lépek az út porában,
füstölgő autóbuszok,
szmogos autók sorában,
s nézem, az élet
semmivé lett.
Most már nem fütyülve,
inkább megrendülve,
zsebre tett kézzel
(de kevesebb hévvel)
megyek az utcán,
ahol minden durván
piszkos fekete.
Ám az Oktogon
után lámpafüzér fénylik,
oszlopokon,
fákon
felfut az égig.